Nr. 6. **Warszawa, dnia 15 czerwca 1931 r.** **Rok XIV.**

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

Prenumerata roczna 12 zł. **Cena egzemplarza 1 zł.**

Adres Redakcji: Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, ul. Nowy Świat 69, Wydział Org. Prawny Tel. 220-20.

Adres Administracji: Komisarjat Rządu, ul. Senatorska Nr. 12. Telef. 696-87.

TREŚĆ:

I.

Przedruki z Dziennika Ustaw R. P.

z 1 czerwca Nr. 50 Rok 1931

Poz. 419. Porozumienie handlowe prowizoryczne między Rzecząpospolitą Polską a Królestwem Egiptu, podpisane w Kairze, dnia 22 kwietnia 1930 r.

Poz. 420. Oświadczenie rządowe z dnia 5 maja 1931 r. w sprawie wymiany dokumentów ratyfikacyjnych porozumienia handlowego między Polską a Egiptem, zawartego w formie not, wymienionych dnia 22 kwietnia 1930 r. w Kairze między Rządem Polskim a Rządem Egipskim.

Poz. 421. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 30 kwietnia 1931 r. o częściowej zmianie cennika niektórych wyrobów tytoniowych Gdańskiego Monopolu Tytoniowego.

Poz. 422. Rozporządzenie Ministra Reform Rolnych z dnia 19 maja 1931 r. o zmianie rozporządzenia o ustaleniu siedzib i właściwości terytorjalnej powiatowych urzędów ziemskich.

z 3 czerwca Nr. 51 Rok 1931

Poz. 423. Ustawa z dnia 21 marca 1931 r. o ograniczeniach w sprzedaży, podawaniu i spożyciu napojów alkoholowych (przeciwalkoholowa).

Art. 1. (1) Napojów alkoholowych, zawierających ponad 45° alkoholu, sprzedawać nie wolno. Zakaz niniejszy nie dotyczy spirytusu, sprzedawanego na cele lecznicze, naukowe i domowe oraz spirytusu pejsachowego.

(2) Sprzedaż napojów, sporządzanych ze spirytusu nieoczyszczonego, zawierającego fuzle, jest wzbroniona. Postanowienie to nie dotyczy napojów, które dla zachowania swoistych właściwości są wyrabiane ze spirytusu nieoczyszczonego, w szczególności: starki, rumu i araku oraz napojów ze spirytusu winnego i owocowego.

Art. 2. (1) Wprowadza się niżej wyszczególnione (art. 3—6) ograniczenia w sprzedaży i podawaniu w lokalach i miejscach publicznych napojów, zawierających więcej niż 4,5° alkoholu.

(2) Ograniczenia te dotyczą sprzedaży i podawania wspomnianych napojów tak w naczyniach otwartych, jak i zamkniętych.

Art. 3. (1) Ilość miejsc detalicznej sprzedaży napojów alkoholowych w całem Państwie ustala się, nie licząc bufetów stacyjnych, wagonów restauracyjnych i bufetów na statkach, w liczbie 20.000, z której najwyżej 3/4 może być przeznaczone do wyszynku. Rozdziału tej liczby na poszczególne województwa dokona Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych w drodze rozporządzenia ogłoszonego w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej.

(2) Upoważnia się Radę Ministrów do stopniowego zmniejszania ilości miejsc detalicznej sprzedaży napojów alkoholowych, określonej w części poprzedniej artykułu niniejszego, przez poddanie rewizji tej ilości w dwa lata po wejściu w życie niniejszej ustawy; a następnie co pięć lat.

Art. 4. Zakazuje się sprzedaży i podawania napojów alkoholowych, wymienionych w art 2:

a) w pociągach oraz na całym obszarze zabudowań kolejowych i przystani statków z wyjątkiem wagonów restauracyjnych i restauracyj kolejowych pierwszej i drugiej klasy na stacjach węzłowych, końcowych i granicznych oraz bufetów kolejowych na stacjach końcowych i granicznych w godzinach, które określi rozporządzenie wykonawcze;

b) na całym obszarze zabudowań koszarowych i w obozach wojskowych, z wyjątkiem kasyn wojskowych, o ile władze wojskowe zezwolą, a właściwe władze skarbowe wydadzą odpowiednie uprawnienie;

c) na całym obszarze zabudowań fabrycznych i przemysłowych, w pomieszczeniach stra-

ży ogniowej oraz w lokalach i miejscach, przeznaczonych do ćwiczeń sportowych i gimnastycznych, z wyjątkiem wypadków, w których lokale te użyte będą za każdorazowem zezwoleniem właściwych władz do urządzania zabaw lub przedstawień;

d) w domach ludowych oraz w pomieszczeniach i miejscach, w których odbywają się przetargi publiczne — przez czas tych przetargów;

e) w miejscowościach, w których został uchwalony przez gminy (art. 6) zakaz sprzedaży napojów alkoholowych;

f) w miejscowościach lub rejonach, w których celem utrzymania porządku i spokoju publicznego Minister Spraw Wewnętrznych lub upoważnione przez niego w drodze rozporządzenia organy administracyjne zakażą sprzedaży lub wyszynku napojów alkoholowych na czas wyborów do ciał ustawodawczych lub ciał samorządu terytorjalnego, gospodarczego i ubezpieczeń społecznych, poboru wojskowego lub mobilizacji, wprowadzenia sądów doraźnych, stanu wyjątkowego, tłumnych zebrań ludności oraz w soboty i inne dni wypłat robotnikom od godziny 14-ej;

g) w lokalach, oddanych do użytku służby publicznej;

h) w dni świąteczne, przyczem ograniczenia w tym wypadku obowiązują od godziny 6-ej do godziny 14-ej.

Art. 5. (1) Nie mogą być nadane zezwolenia na miejsca (lokale) detalicznej sprzedaży napojów alkoholowych z wyszynkiem, znajdujące się w odległości krótszej niż 100 metrów od zewnętrznych granic budynków, w których mieszczą się kościoły, klasztory lub świątynie wyznań, w Państwie uznanych, szkoły, zakłady naukowe i wychowawcze, sądy, więzienia, dworce i stacje kolejowe, przystanie statków, koszary, zakłady, zatrudniające więcej niż 50 robotników, oraz od zewnętrznych granic cmentarzy. Przepis niniejszy nie odnosi się do lokali, wyjętych z pod zakazu, przewidzianego w art. 4.

(2) Prezes właściwej izby skarbowej w porozumieniu z wojewodą w wypadkach szczególnych ma prawo zezwalać na wyjątki od zasady powyższej.

(3) Minister Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Skarbu i Ministrem Spraw Wojskowych może zabronić wyszynku napojów alkoholowych w odległości do 1.000 metrów od zewnętrznych granic budynków koszarowych i stałych obozów wojskowych oraz w restauracjach i bufetach stacyjnych na czas trwania transportów wojskowych.

Art. 6. (1) Gminy miejskie i wiejskie władne są w obrębie swoich granic uchwalić całkowity zakaz sprzedaży napojów alkoholowych, zawierających więcej niż 4,5° alkoholu. Uchwała taka powinna zapaść w drodze głosowania powszechnego mieszkańców gminy zwykłą większością głosów, przy udziale przynajmniej połowy uprawnionych do głosowania. Uprawnionym do głosowania jest mieszkaniec gminy, posiadający czynne prawo wyborcze do Sejmu.

(2) Głosowanie zarządza zarząd gminy bądź z własnej inicjatywy na skutek uchwały powziętej większością głosów, przy obecności 2/3 członków zarządu gminy, bądź na żądanie pisemne przynajmniej 1/10 części mieszkańców gminy, posiadających czynne prawo wyborcze do Sejmu.

(3) Zarząd gminy zarządza głosowanie najdalej w ciągu 4 tygodni od daty przedstawionego żądania.

(4) Głosowanie odbywa się w dniu świątecznym. Sposób głosowania określą rozporządzenia Ministrów Spraw Wewnętrznych i Skarbu.

(5) Zarząd gminy powinien w ciągu miesiąca po powzięciu uchwały o zakazie sprzedaży napojów alkoholowych przedstawić uchwałę taką właściwej władzy administracji ogólnej, która może w ciągu miesiąca od dnia otrzymania uchwały sprzeciwić się wprowadzeniu jej w życie, o ile uchwała powzięta została z naruszeniem postanowień niniejszej ustawy.

(6) O ile właściwa władza administracji ogólnej w terminie, wskazanym w poprzednim ustępie, nie podniesie sprzeciwu, zarząd gminy poda powziętą przez gminę uchwałę o zakazie detalicznej sprzedaży napojów alkoholowych pisemnie do wiadomości właściwej władzy skarbowej przynajmniej na 7 miesięcy przed jej wejściem w życie.

(7) Uchwała o zakazie może pod warunkami, przewidzianemi w ustępach 5 i 6, wejść w życie tylko z dniem 1 lipca i 1 stycznia, a nadto po upływie co najmniej 9 miesięcy od chwili jej powzięcia.

(8) Zarząd gminy powinien uchwałę o zakazie podać do wiadomości publicznej w sposób, przyjęty w danej miejscowości, równocześnie z zawiadomieniem właściwej władzy skarbowej (ustęp 6).

(9) Z chwilą wejścia w życie uchwały o zakazie gasną z samego prawa i bez obowiązku jakiegokolwiek odszkodowania ze strony Państwa wszystkie istniejące w tej gminie koncesje na detaliczną sprzedaż napojów alkoholowych.

(10) Rewizja powziętej uchwały może nastąpić nie wcześniej, niż po upływie lat trzech od wejścia w życie zakazu. Do powzięcia uchwały rewizyjnej mają zastosowanie przepisy, odnoszące się do uchwały o zakazie.

(11) Ilość koncesyj, ustalona w myśl art. 3, odpowiednio zmniejsza się na skutek wejścia w życie i w czasie obowiązywania uchwał o zakazie, powziętych w myśl niniejszego artykułu.

Art. 7. Napoje alkoholowe, zawierające mniej niż 4,5° alkoholu, wolno wydawać do obrotu handlowego z miejsca produkcji tylko w naczyniach zamkniętych, zaopatrzonych w etykietę z oznaczeniem ilości i mocy napoju oraz firmy i jej siedziby.

Art. 8. Zakazuje się sprzedaży detalicznej lub innego detalicznego pozbycia tudzież podawania do spożycia w lokalach i miejscach publicznych napojów, zawierających jakiekolwiek ilości alkoholu:

a) nieletnim do lat 21 lub uczniom wszel-

kiego rodzaju szkół niższych i średnich bez względu na ich wiek:

b) innym spożywcom wzamian za zboże lub inne wytwory gospodarstwa wiejskiego, albo na pokrycie zobowiązań lub za wykonaną pracę.

Art. 9. (1) Należytości, skredytowanych za napoje alkoholowe, sprzedane detalicznie lub pozbyte detalicznie w inny sposób, a zwłaszcza za podane na miejscu do spożycia, nie można dochodzić w drodze skargi. Umowy zastawu i poręki, zawarte w celu zabezpieczenia takich należności, są prawnie nieważne.

(2) Postanowienia ustępu pierwszego niniejszego artykułu nie stosują się do należności za napoje alkoholowe, podane na kredyt gościom w hotelach, pensjonatach i innych tego rodzaju zakładach, jeżeli goście ci otrzymują w tych zakładach mieszkanie i wyżywienie.

Art. 10. (1) Winni przekroczenia przepisów art. 1, 4, 5, 7 i 8 niniejszej ustawy karani będą grzywną do 300 złotych lub aresztem do 2 tygodni, w razie zaś powtórzenia przestępstwa grzywną do 500 złotych lub aresztem do 4 tygodni. Kary aresztu i grzywny mogą być nałożone łącznie.

(2) Władza orzekająca oznaczy w orzeczeniu na wypadek niemożności ściągnięcia grzywny karę zastępczego aresztu według swobodnego uznania, jednakże w wysokości nie ponad 2 tygodnie.

Art. 11. (1) Kto w stanie nietrzeźwości, wywołanej nadużyciem napojów alkoholowych, zachowaniem swojem daje powód do publicznego zgorszenia, tudzież kto w stanie nietrzeźwości znajduje się w miejscu publicznem, bez względu na swoje zachowanie, podlega karze, przewidzianej w art. 10.

(2) Takiej samej karze podlega ten, kto drugiego do stanu nietrzeźwości doprowadził, albo kto drugiemu, będącemu w tymże stanie, napoje alkoholowe wydaje. Kto przekracza ten przepis, odpowiada solidarnie z winnym nietrzeźwym za szkody i straty, wyrządzone przez niego innym osobom.

Art. 12. (1) Kto po godzinie, prawnie przepisanej, przebywa w lokalu detalicznej sprzedaży napojów alkoholowych z wyszynkiem, mimo, iż go gospodarz (koncesjonarjusz, względnie jego zastępca) lub przedstawiciel uprawnionej władzy wezwał do wyjścia, będzie karany grzywną do 200 złotych.

(2) Gospodarz lokalu (koncesjonarjusz, względnie jego zastępca), zezwalający na przebywanie w swym lokalu detalicznej sprzedaży napojów alkoholowych gości po przepisanej prawnie godzinie, będzie karany grzywną do 300 złotych lub aresztem do 2 tygodni.

(3) Postanowienie drugiego ustępu art. 10 ma analogiczne zastosowanie z tem, że kara zastępczego aresztu nie może przekraczać jednego tygodnia.

Art. 13. (1) Kto na zabezpieczenie należności, skredytowanych za napoje alkoholowe, sprzedane detalicznie lub pozbyte detalicznie w inny sposób, a zwłaszcza podane na miejscu do spożycia, żąda albo przyjmuje zastaw albo porękę, tudzież kto usiłuje obejść przepisy art. 8 pkt. b) i 9 zapomocą aktu pozornego, lub tym sposobem, że każe sobie wystawić dokument, a w szczególności weksel, będzie karany grzywną do 1.000 złotych lub aresztem do 6 tygodni. Kary grzywny i aresztu mogą być nałożone łącznie.

(2) Postanowienie drugiego ustępu art. 10 ma analogiczne zastosowanie z tem, że kara zastępczego aresztu nie może przekraczać 4 tygodni.

Art. 14. Karom, przewidzianym w art 10, ulega także gospodarz lokalu (koncesjonarjusz, względnie jego zastępca), rozmyślnie nie przeciwdziałający należycie popełnianiu w swem przedsiębiorstwie przestępstw, przewidzianych w niniejszej ustawie.

Art 15. (1) Gospodarz lokalu (koncesjonarjusz, względnie jego zastępca), dopuszczający skutkiem braku dozoru lub innego niedbalstwa do popełnienia w jego przedsiębiorstwie przez drugą osobę jednego z przestępstw, przewidzianych w niniejszej ustawie, będzie karany grzywną do 300 złotych lub aresztem do 2 tygodni. Kary grzywny i aresztu mogą być nałożone łącznie.

(2) Postanowienie drugiego ustępu art. 10 ma analogiczne zastosowanie z tem, że kara zastępczego aresztu nie może przekraczać jednego tygodnia.

Art. 16. Jako okoliczność łagodzącą należy przyjąć dla zatrudnionego w przedsiębiorstwie działanie z polecenia właściciela lokalu (koncesjonarjusza, względnie jego zastępcy), jako okoliczność obciążającą dla właściciela — udzielenie takiego polecenia.

Art. 17. Sprawujący zarząd lub dozór przedsiębiorstwa lub jego części odpowiada narówni z właścicielem lokalu (koncesjonarjuszem, względnie jego zastępcą).

Art. 18. Udział (współwina) w przestępstwach, przewidzianych w niniejszej ustawie, jest karalny.

Art. 19. (1) W razie dwukrotnego w ciągu jednego roku kalendarzowego skazania w myśl niniejszej ustawy może władza skarbowa w porozumieniu z powiatową władzą administracji ogólnej cofnąć koncesję na detaliczną sprzedaż napojów alkoholowych, orzekając równocześnie na pewien czas lub na zawsze niezdolność do uzyskania nowej koncesji.

(2) Przepis ust. 1 nie stosuje się do skazania za przestępstwa, przewidziane w art. 15 niniejszej ustawy.

(3) Koncesja na detaliczną sprzedaż napojów alkoholowych w restauracjach i bufetach kolejowych wymienionych w art. 4 pkt. a), może być cofnięta również na żądanie Ministra Komunikacji, o ile gospodarz lokalu (koncesjonarjusz, względnie jego zastępca) nie zastosuje się do zarządzeń Ministra Komunikacji, wydanych w przedmiocie wyszynku napojów alkoholowych w restauracjach i bufetach kolejowych.

Art. 20. Do orzekania o czynach przestępczych, przewidzianych w niniejszej ustawie, powołane są powiatowe władze administracji ogólnej.

Art. 21. Postanowienia niniejszej ustawy, dotyczące sprzedaży, podawania i spożycia napojów alkoholowych w lokalach i miejscach publicznych, mają zastosowanie także do sprzedaży, podawania i spożycia tych napojów w pomieszczeniach pomocniczych, przeznaczonych do prowadzenia przedsiębiorstwa, jako też w pomieszczeniach, bezpośrednio z niem połączonych.

Art. 22. Do współdziałania w wykonaniu niniejszej ustawy Minister Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z właściwymi ministrami powoła organa władz samorządowych, jak również organizacje społeczne, mające na celu walkę z alkoholizmem, zrzeszenia oświatowe i spółdzielcze.

Art. 23. (1) Znosi się: a) ustawę z dnia 23 kwietnia 1920 r. o ograniczeniach w sprzedaży i spożyciu napojów alkoholowych (Dz. U. R. P. Nr. 37, poz. 210) w brzmieniu, ogłoszonem w Dz. U. R. P. z r. 1922 Nr. 35, poz. 299, b) ustawę z dnia 19 lipca 1877 r., zawierającą przepisy, mające na celu położenie tamy opilstwu (Dz. u. austr. Nr. 67), c) art. 284, 286 i 317 kod. kar. ros. z 1903 r.

(2) Skreśla się: a) w art. 315 p. 4 kod. kar. ros. z 1903 r. słowa: „bądź dopuszczenia małoletniego, nie mającego lat 14, lub osoby widocznie pijanej do picia napojów wyskokowych w tych zakładach", b) w § 365 niem. kod. kar. z 1871 r. słowa: „w lokalu wyszynku lub", a w § 367 p. 16 słowa: „oraz o wydawaniu napojów wyskokowych przed przetargami publicznemi lub podczas nich".

Art. 24. Zezwolenia (koncesje) na detaliczną sprzedaż napojów alkoholowych, które po dokonaniu rozdziału na poszczególne województwa ustalonej w art. 3 niniejszej ustawy dla całego Państwa ilości (20.000) miejsc detalicznej sprzedaży przewyższą normę w województwach, posiadających obecnie nadmiar tych miejsc, pozostają nadal w mocy do czasu śmierci uprawnionego, cofnięcia zezwolenia w wypadkach, prawem przewidzianych, lub zrzeczenia się zezwolenia przez uprawnionego, w żadnym jednak wypadku najwyższa cyfra 20 000 miejsc detalicznej publicznej sprzedaży (art. 3) w całem państwie nie może być przekroczona.

Art. 25. Uchwały o zakazie detalicznej sprzedaży napojów alkoholowych, powzięte na zasadzie postanowień ustawy z dnia 23 kwietnia 1920 r. o ograniczeniach w sprzedaży, podawaniu i spożyciu napojów alkoholowych (Dz. U. R. P. z r. 1922 Nr. 35, poz. 299), winny być poddane rewizji w ciągu 6 miesięcy i ponownemu głosowaniu powszechnemu w myśl postanowień art. 6 niniejszej ustawy.

Art. 26. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Skarbu i Ministrem Sprawiedliwości oraz Ministrem Komunikacji, o ile chodzi o restauracje i bufety kolejowe.

Art. 27. Ustawa niniejsza wchodzi w życie w 14 dni po jej ogłoszeniu.

Poz. 424. Rozporządzenie Prezesa Rady Ministrów i Ministrów: Spraw Wojskowych, Spraw Wewnętrznych, Sprawiedliwości, Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego, Reform Rolnych oraz Rolnictwa z dnia 26 maja 1931 r. w sprawie wykonania postanowień Konkordatu zawartego pomiędzy Stolicą Apostolską a Rzecząpospolitą Polską.

Na podstawie art. 2 ustawy z dnia 23 kwietnia 1925 r. o zatwierdzeniu układu ze Stolicą Apostolską, określającego stosunek Państwa do Kościoła Rzymsko-Katolickiego (Dz. U. R. P. Nr. 47, poz. 324) i artykułu XXV Konkordatu zawartego pomiędzy Stolicą Apostolską a Rzecząpospolitą Polską (Dz. U. R. P. z 1925 r. Nr. 72, poz. 501) zarządza się co następuje:

§ 1. Prócz ustaw, rozporządzeń i dekretów dotyczących przedmiotów objętych postanowieniami Konkordatu, a które już w inny sposób wyraźnie lub milcząco uchylone zostały,— przestały obowiązywać w myśl art. XXV Konkordatu zawartego pomiędzy Stolicą Apostolską a Rzecząpospolitą Polską z dniem jego wejścia w życie, t. j. z dniem 2 sierpnia 1925 r. niżej wyszczególnione przepisy prawne:

1) Postanowienie z dnia 6 (18 marca) 1817 r. (Dziennik Praw tom VI str. 242—249).
2) Postanowienie z dnia 25 grudnia 1823 r. (6 stycznia 1824 r.) (Dziennik Praw tom VIII str. 320—330).
3) Postanowienie Rady Administracyjnej Królestwa z dnia 18 (30) czerwca 1835 roku (Dziennik Praw tom XVII st. 71—74).
4) Postanowienie Rady Administracyjnej Królestwa z dnia 8 (20) października 1837 r. (Dziennik Praw tom XXI str. 270—279).
5) Postanowienie Rady Administracyjnej Królestwa z dnia 4 (16) kwietnia 1862 roku (Dziennik Praw tom LIX str. 380—387).
6) Ukaz z dnia 8 (20) stycznia 1863 r. (Dziennik Praw tom LXI str. 136—139).
7) Postanowienie Rady Administracyjnej Królestwa z dnia 15 (27) marca 1863 r. (Dziennik Praw tom LXI str. 163—164).
8) Instrukcja o budowie, restauracji i reparacji Kościołów i innych zabudowań parafjalnych w parafjach rzymsko-katolickich i greko-unickich z dnia 5 (17) marca 1863 r. (Dziennik Praw tom LXI str. 165—178).
9) Ukaz o kollatorji z dn. 14 (26) lipca 1864 r. (Dziennik Praw tom LXII sr. 280—287).
10) Postanowienie Komitetu Urządzającego w Królestwie Polskiem o zapisach warunkowych na korzyść duchowieństwa rzymsko-katolickiego i różnych instytutów z dnia 7 (19) lutego 1867 r. (Dziennik Praw tom LXVI str. 440—443).

11) Ukaz o oddaniu zarządu sprawami wyznania grecko-unickiego pod zawiadywanie ministra oświecenia publicznego z dnia 4 października 1868 r. (Dziennik Praw tom LXVIII str. 428—431).
12) Uchwała Komitetu do spraw Królestwa Polskiego o kapitałach legowanych na rzecz duchowieństwa grecko-unickiego z dn. 25 maja 1871 r. (Zbiór Praw i Rozporządzeń r. 1871 Nr. 58, str. 653).

§ 2. Postanowienie § 1 ma odpowiednie zastosowanie do następujących przepisów prawnych, o ile dotyczą Kościoła Katolickiego:
1) uwagi do art. 1025 tomu X części I Zwodu Praw (wydanie 1914 r.);
2) art. 1109 tomu X cz. I Zwodu Praw (wydanie 1914 r.);
3) art. 72 tomu XIV Zwodu Praw, ustawy o zapobieganiu i tamowaniu przestępstw (wydanie 1890 r. dalszy ciąg z r. 1910);
4) przepisów Ukazu do rządzącego Senatu, oraz ustawy o zarządzie zakładów dobroczynnych w gubernjach: warszawskiej, kaliskiej, kieleckiej, łomżyńskiej, lubelskiej, piotrkowskiej, płockiej, radomskiej, suwalskiej i siedleckie, — z dnia 19 czerwca st. st. 1870 r., ustanawiających zarząd rad dobroczynności publicznej oraz innych władz administracji państwowej nad zakładami dobroczynnemi i ich majątkiem—w odniesieniu do zakładów dobroczynnych, które posiadają i posiadać będą polskie osoby prawne kościelne i zakonne (art. XVI Konkordatu), oraz ich majątku.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze obowiązuje na obszarze okręgów sądów apelacyjnych w Warszawie, Lublinie i Wilnie.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze w chodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Poz. 425. Rozporządzenie Ministra Robót Publicznych z dnia 6 marca 1931 r. wydane w porozumieniu z Ministrami: Skarbu, Spraw Wewnętrznych, Spraw Wojskowych, Spraw Zagranicznych, Rolnictwa i Reform Rolnych o kompetencji stałej komisji doradczej dla spraw melioracji Polesia.

Poz. 426. Rozporządzenie Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 29 kwietnia 1931 r. o częściowej zmianie taryfy telefonicznej, obowiązującej na sieciach eksploatowanych przez Polską Akcyjną Spółkę Telefoniczną.

Poz. 427. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 2 maja 1931 r. w sprawie zmiany kompetencji izby skarbowej w Poznaniu odnośnie do spraw katastralnych województwa pomorskiego.

Poz. 428. Rozporządzenie Ministra Rolnictwa z dnia 11 maja 1931 r. o wprowadzeniu czasu ochronnego dla niedźwiedzi.

Na podstawie art. 51 ust. 2 punkt e) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 grudnia 1927 r. o prawie łowieckiem (Dz. U. R. P. Nr. 110, poz. 934) zarządzam co następuje:

§ 1. Zabrania się polować na niedźwiedzie w czasie od dnia 15 stycznia do dnia 15 grudnia każdego roku (czas ochronny).

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i obowiązuje do dnia 15 grudnia 1934 r.

Poz. 429. Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 20 maja 1931 r. o zmianie rozporządzenia z dnia 28 listopada 1927 r. w sprawie wykonywania czynności komiwojażerów i samodzielnych ajentów handlowych.

Poz. 430. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 15 maja 1931 r. o rozmieszczeniu sądów grodzkich w powiecie kaliskim w okręgu sądu okręgowego w Kaliszu.

Poz. 431. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 15 maja 1931 r. o rozmieszczeniu sądów grodzkich w powiecie iłżeckim w okręgu sądu okręgowego w Radomiu.

Poz. 432. Obwieszczenie Ministra Spraw Zagranicznych z dnia 20 grudnia 1930 r. o sprostowaniu błędu w tekście oraz przekładzie polskim konwencji między Polską a Wolnem Miastem Gdańskiem, zawartej w Paryżu dnia 9-go listopada 1920 r.

10 czerwca Nr. 52 Rok 1931

Poz. 433. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 6 maja 1931 r. w sprawie zmian granic okręgów urzędów skarbowych akcyz i monopolów państwowych w okręgach administracyjnych izb skarbowych I i II we Lwowie.

Poz. 434. Rozporządzenie Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego z dnia 23 marca 1931 r. w porozumieniu z Ministrem Spraw Wojskowych, dotyczące zmiany załącznika do rozporządzenia z dnia 26 marca 1929 r. o wykonaniu art. 61 ustęp ostatni ustawy o powszechnym obowiązku wojskowym.

Na podstawie art. 61 ustęp ostatni ustawy z dnia 23 maja 1924 r., której tekst jednolity ogłoszony został w załączniku do obwieszczenia Ministra Spraw Wojskowych z dnia 8 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 46, poz. 458) zarządza się co następuje:

§ 1. Załącznik do rozporządzenia Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego z dnia 26 marca 1929 r., wydanego w porozumieniu z Ministrem Spraw Wojskowych (Dz. U. R. P. Nr. 34, poz. 315) otrzymuje brzmienie podane w załączniku do niniejszego rozporządzenia.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Z dniem tym traci moc obowiązującą rozporządzenie z dnia 26 kwietnia 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr. 49, poz. 410) *).

---

*) Załącznika nie przedrukowano

13 czerwca Nr. 53 Rok 1931

Poz. 435. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 2 czerwca 1931 r. o rozszerzeniu granic miasta Druskienik w powiecie grodzieńskim, województwię białostockiem.

Poz. 436. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 2 czerwca 1931 r. o rozszerzeniu granic miasta Międzyrzeca w powiecie radzyńskim, województwie lubelskiem.

Poz. 437. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 3 czerwca 1931 r. w sprawie zmiany przepisów o należnościach za podróże służbowe, delegacje (odkomenderowania) i przeniesienia funkcjonarjuszów państwowych, sędziów i prokuratorów oraz wojskowych w kraju.

Na podstawie art. 10 ustawy z dnia 9 października 1923 r. o uposażeniu funkcjonarjuszów państwowych i wojska (Dz. U. R. P. Nr. 116, poz. 924) zarządza się co następuje:

§ 1. W § 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 17 września 1927 r. o należnościach za podróże służbowe, delegacje (odkomenderowania) i przeniesienia funkcjonarjuszów państwowych, sędziów i prokuratorów oraz wojskowych (Dz. U. R. P. Nr. 92, poz. 826) w brzmieniu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 kwietnia 1931 r. (Dz. U. R. P. Nr. 37, poz. 291) po ustępie 2 dodaje się nowy ustęp o następującem brzmieniu:

„Oficerom i szeregowym, biorącym udział w ćwiczeniach (koncentracjach) formacyj wojskowych poza swym garnizonem, a nie należącym do tych formacyj, przysługują diety w wysokości i wedle zasad określonych w niniejszem rozporządzeniu tylko za czas od dnia wyjazdu z miejsca garnizonu do dnia przybycia do formacji, odbywającej ćwiczenia, oraz od dnia odjazdu z powyższej formacji do dnia powrotu do swego garnizonu. Ograniczenie to nie odnosi się do oficerów i szeregowych żandarmerji, pełniących w rejonach ćwiczeń (koncentracyj) służbę bezpieczeństwa".

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Poz. 438. Rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej wydane w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu z dnia 7 kwietnia 1931 r. w sprawie warunków, uprawniających robotników zatrudnionych we Francji, Belgji, Czechosłowacji, Austrji, Rumunji oraz na obszarze W. M. Gdańska do zasiłków przewidzianych ustawą z dnia 18 lipca 1924 r. o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia.

Poz. 439. Rozporządzenie Ministra Reform Rolnych i Ministra Spraw Wojskowych z dnia 27 kwietnia 1931 r. wydane w porozumieniu z Ministrami: Sprawiedliwości, Rolnictwa i Spraw Wewnętrznych w sprawie powołania Komitetu Nadawczego do spraw osadnictwa na terenie b. Litwy Srodkowej.

Poz. 440. Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 13 maja 1931 r. o zmianach w rozporządzeniu z dnia 30 listopada 1927 r. o utworzeniu izb przemysłowo-handlowych, wyznaczeniu ich siedzib i okręgów.

Poz. 441. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych oraz Ministra Skarbu z dnia 16 maja 1931 r. o zmianie rozporządzenia I Ministra Spraw Wewnętrznych oraz Ministra Skarbu z dn. 22 stycznia 1925 r. w sprawie wykonania rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 czerwca 1924 r. o obowiązku i sposobie pokrywania wydatków przez związki komunalne.

Na podstawie § 14 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 czerwca 1924 r. o obowiązku i sposobie pokrywania wydatków przez związki komunalne (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 522) zarządza się co następuje:

§ 1. Do § 2 rozporządzenia I Ministra Spraw Wewnętrznych oraz Ministra Skarbu z dnia 22 stycznia 1925 r. w sprawie wykonania rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 czerwca 1924 r. o obowiązku i sposobie pokrywania wydatków przez związki komunalne (Dz. U. R. P. Nr. 15, poz. 99) dodaje się ustęp drugi o treści następującej:

„Przepis ustępu pierwszego nie ma zastosowania do preliminarzy budżetowych m. Gdyni".

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

II.

Przedruki z Monitora Polskiego.

z 1 czerwca Nr. 124 Rok 1931

Poz. 188. Przepisy dla Państwowych Urzędów Pośrednictwa Pracy, jako specjalnych poborców, wydane przez Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministerstwem Skarbu i Najwyższą Izbą Kontroli Państwowej.

z 2 czerwca Nr. 125 Rok 1931

Poz. 189. Obwieszczenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 maja 1931 roku w sprawie zgłaszania list kandydatów na ławników i zastępców ławników Sądu Pracy w Chrzanowie.

z 3 czerwca Nr. 126 Rok 1931

Poz. 190. Obwieszczenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 23 maja 1931 r. w sprawie porozumienia między Rządami Rzeczypospolitej Polskiej i Stanów Zjednoczonych Ameryki Północnej o wzajemnem uznawaniu świadectw pomiarowych morskich statków handlowych.

z 5 czerwca Nr. 127 Rok 1931

Poz. 191. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 16 maja 1931 r. w sprawie utworzenia punktów przejściowych w Jabłonicy i Wyszkowie.

Poz. 192. Rozporządzenie Naczelnego Nadzwyczajnego Komisarza do spraw walki z epidemjami z dnia 20 maja 1931 r. w sprawie powołania Nadzwyczajnych Komisarzy do spraw walki z epidemjami.

z 6 czerwca Nr. 128 Rok 1931

Poz. 193. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 16 maja 1931 r. w sprawie ograniczenia działalności Urzędu Celnego w Sulmierzycach.

Poz. 194. Zarządzenie Prezesa Rady Ministrów z dnia 3 czerwca 1931 roku.

z 8 czerwca Nr. 129 Rok 1931

Poz. 195. Obwieszczenie Izby Przemysłowo-Handlowej w Łodzi.

z 9 czerwca Nr. 130 Rok 1931

Poz. 196. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 20 maja 1931 r. w sprawie środków skażających oraz trybu postępowania przy odprawie celnej tłuszczów zestalonych i olejów roślinnych.

z 10 czerwca Nr. 131 Rok 1931

Poz. 197. Zarządzenie Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego z dnia 2 czerwca 1931 r. w sprawie ustanowienia przymusowego zarządu państwowego nad majątkiem b. Łuckiego Prawosławnego Bractwa Podniesienia Krzyża w Łucku.

z 11 czerwca Nr. 132 Rok 1931

Poz. 198. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 2 czerwca 1931 r. w sprawie rozwiązania Rady Miejskiej miasta Jutrosina.

Poz. 199. Zarządzenie o nadaniu Krzyża Niepodległości z mieczami, Krzyża Niepodległości i Medalu Niepodległości.

z 12 czerwca Nr. 133 Rok 1931

Poz. 200. Zarządzenie o nadaniu Złotego Krzyża Zasługi.

Poz. 201. Zarządzenie o nadaniu Srebrnego i Bronzowego Krzyża Zasługi.

z 13 czerwca Nr. 134 Rok 1931

Poz. 202. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 8 czerwca 1931 r. w sprawie zniesienia ekspozytury starostwa rohatyńskiego w Bursztynie w powiecie rohatyńskim, województwie stanisławowskiem.

z 15 czerwca Nr. 135 Rok 1931

Poz. 203. Uchwała Rady Ministrów z dn. 2 czerwca 1931 r. w sprawie statutu organizacyjnego Ministerstwa Rolnictwa.

V.

Zarządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych.

151.

Obwieszczenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 9 czerwca 1931 r. w sprawie zmiany nazwy miejscowości Duplice Duże w gminie Jeziorko, powiecie łowickim, województwie warszawskiem.

Niniejszem zmieniam nazwę miejscowości Duplice Duże w gminie Jeziorko, powiecie łowickim, województwie warszawskiem na „Wyborów".

Sławoj Składkowski
Minister Spraw Wewnętrznych

VI.

Okólniki Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

152.

Okólnik Nr. 93
z dnia 1 czerwca 1931 r.
(AP. 4846/1) w sprawie nowej ustawy przeciwalkoholowej.

Do P. P. Wojewodów (z wyjątkiem P. Wojewody śląskiego) i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

W Dzienniku Ustaw R. P. zostanie ogłoszony w najbliższym czasie*) tekst nowej ustawy o ogra-

*) Dz. U. R. P. Nr. 51 poz. 423.

niczeniach w sprzedaży, podawaniu i spożyciu napojów alkoholowych.

W związku z powyższem zechce Pan Wojewoda (P. Komisarz Rządu) polecić podległym sobie urzędom dokładne zapoznanie się z jej postanowieniami, jak również ścisłe jej przestrzeganie.

Jednocześnie Ministerstwo Spraw Wewnętrznych podaje poniżej główniejsze różnice, jakie ustawa przeciwalkoholowa wprowadza w stosunku do dotychczas obowiązujących przepisów, oraz ogólne wytyczne, jakiemi władze administracji ogólnej winny się kierować przy jej wykonywaniu.

W odróżnieniu od ustawy z dnia 23.4. 1920 r. o ograniczeniach w sprzedaży napojów alkoholowych (Dz. U. R. P. Nr. 37, poz. 210), ograniczającej liczbę miejsc sprzedaży napojów alkoholowych w stosunku do liczby ludności, nowa ustawa ustala ściśle liczbę tych miejsc na 20.000. Rozdział tej liczby na poszczególne województwa zostanie dokonany w drodze rozporządzenia Ministra Skarbu i Ministra Spraw Wewnętrznych.

W najbliższym czasie po ogłoszeniu nowej ustawy zostaną przekazane P. P. Wojewodom (P. Komisarzowi Rządu) w drodze rozporządzenia uprawnienia, przyznane Min. Spr. Wewn. w punkcie f. art. 4, a zezwalające na zakaz sprzedaży i podawania napojów alkoholowych w miejscowościach lub rejonach w wypadkach, gdy wymagać tego będzie bezpieczeństwo i spokój publiczny. Ministerstwo poleca korzystać z tych uprawnień i zakazywać sprzedaży napojów alkoholowych, m. in. w dni świąteczne w godzinach od 14-ej do 18-tej w wypadkach, gdy w danych miejscowościach, zwłaszcza wiejskich, odprawiane są *stale* w tym czasie nabożeństwa, gromadzące liczniejsze rzesze wiernych.

Ministerstwo zaznacza, że sprzedaż i podawanie napojów alkoholowych w dni niedzielne i świąteczne na podstawie nowej ustawy zakazane jest jedynie od godziny 6-ej do godziny 14-ej. Ministerstwo podkreśla z naciskiem, że ograniczenie to winno być ściśle przestrzegane, a władze administracji ogólnej oraz podległe im organa winny z całą surowością przestrzegać, aby żadne odchylenia w tym kierunku nie miały miejsca.

Ograniczenia dotychczasowe co do odległości punktów sprzedaży z wyszynkiem od miejsc na specjalne cele przeznaczonych, ulegają rozszerzeniu przez zakaz wydawania koncesyj na punkty, znajdujące się w odległości krótszej niż 100 metrów od zakładów naukowych i wychowawczych oraz cmentarzy (art. 5). Następnie nowa ustawa sprawę tę traktuje jednolicie we wszystkich miejscowościach, uchylając dotychczasowe różnice co do odległości powyższych, jakie obowiązywały w miastach, na wsi i t. d., wymagając wszędzie co najmniej 100 metrowej, odległości punktu sprzedaży i wyszynku od miejsc w artykule 5-ym wyliczonych.

Sprawę głosowań powszechnych dotyczących wprowadzenia zakazu sprzedaży i podawania napojów alkoholowych na terenie poszczególnych gmin, reguluje art. 6 ustawy. Ministerstwo zwraca uwagę na ust. 5 i 6 tego artykułu, które nadzór nad głosowaniami oddają w ręce władz administracji ogólnej. Sposób przeprowadzenia głosowania określony będzie w rozporządzeniu Ministra Spraw Wewnętrznych i Ministra Skarbu. Wobec różnicy pomiędzy dotychczas obowiązującemi przepisami a nową ustawą należy z uwagi na to, że gminy, które zgodnie z art. 25 nowoobowiązującej ustawy winny w ciągu 6-ciu miesięcy poddać rewizji poprzednie uchwały, by gminy te nie wyznaczały terminów ponownych głosowań przed ogłoszeniem wymienionego rozporządzenia. Ponowne rewizyjne głosowanie, jako oparte na obowiązku ustawowym, nastąpi na skutek zwykłego zarządzenia zarządu gminy, przyczem postanowienia ustępu 2 i 10 art. 6-go nie mają w tym przypadku zastosowania.

Dotychczasowy bezwzględny zakaz sprzedaży napojów alkoholowych nieletnim (do 21 lat), uczniom wszelkiego rodzaju szkół, oraz za wykonaną pracę i pod zastaw został utrzymany i rozszerzony przez wprowadzenie nowego zakazu sprzedaży napojów alkoholowych wzamian za zboże lub inne wytwory gospodarstwa wiejskiego (art. 8). Ministerstwo zwraca uwagę na art. 13 upoważniający władze administracyjne do surowego karania winnych naruszenia, jak również i usiłowania naruszenia powyższych ograniczeń; z uprawnień tych władze administracyjne powinny w całej rozciągłości korzystać.

Ustawa wprowadza nowy przepis (art. 12) dotyczący odpowiedzialności osób trzecich za przebywanie w lokalu z wyszynkiem po godzinie prawnie przepisanej, oraz odpowiedzialności gospodarza za zezwolenie gościom na przebywanie w tym czasie w swym lokalu. Gospodarz lokalu odpowiada poza tem za brak dozoru lub inne niedbalstwo, które doprowadziło do popełnienia przez kogokolwiek jednego z przestępstw w ustawie przewidzianych (art. 15), jak również za rozmyślne nieprzeciwdziałanie popełnieniu tych przestępst w (art. 14). Zarządzający lokalem odpowiadają narówni z gospodarzem (art. 17).

Orzecznictwo o wykroczeniach w ustawie przewidzianych uregulowane zostało jednolicie na terenie całego państwa przez przekazanie go władzom administracyjnym, upada zatem w tych sprawach dotychczasowa właściwość sądów na terenie b. dzielnicy pruskiej.

Traci również ważność przepis ustalający 5-cioletnie przedawnienie co do wykroczeń przeciw ustawie przeciwalkoholowej. Ponieważ nowa ustawa wogóle nie wspomina o przedawnieniu, obowiązuje zatem pod tym względem przepis ogólny, wyrażony w art. 58 rozporządzenia o postępowaniu karno - administracyjnem z dn. 22 marca 1928 r.

Ministerstwo zwraca uwagę na art. 19, który w przeciwieństwie do dotychczas obowiązujących przepisów upoważnia jedynie władze skarbowe do cofnięcia w porozumieniu z po-

wiatową władzą administracji ogólnej koncesji na sprzedaż napojów alkoholowych z jednoczesnem orzeczeniem o niezdolności do uzyskania nowej (na pewien czas lub na stałe). Ministerstwo zaznacza, iż z upoważnienia tego winny władze korzystać możliwie rygorystycznie, pozostawiając koncesje tylko w wyjątkowych na szczególne uwzględnienie zasługujących wypadkach.

Art. 22 ustawy, odpowiadający dawnemu art. 11 przewiduje powołanie specjalnych organów kolegjalnych. Do czasu powołania tych organów działają wydziały wojewódzkie i powiatowe, przewidziane w rozporządzeniu Rady Ministrów z dn. 29 sierpnia 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 81, poz. 708).

Ministerstwo raz jeszcze zaznacza, że przywiązywać będzie dużą wagę do ścisłego przestrzegania przepisów ustawy przeciwalkoholowej i prosi Pana Wojewodę (P. Komisarza Rządu) o osobiste zajęcie się tą sprawą, oraz o wydanie zarządzeń co do ścisłego wykonywania uprawnień, jakie ustawa udziela władzom administracyjnym i surowego karania wszelkich przekroczeń tej ustawy.

Jednocześnie uchyla się okólniki: Nr. 397 z 11.XII. 1920 r.; Nr. 108 z 31.X. 1921 r.; okólnik Min. Zdrowia Publ. z 25.VII. 1922 r.; Nr. 133 z 18.IX. 1922 r.; Nr. ZH. 110 z 7.I.1925 r.; Nr. 244 z 7.XII.1928 r. (Zb. Zarz. M. S. Wewn. str. 8-11, poz. 1, 2, 4, 5, 6, 9).

153.

Okólnik Nr. 94

z dnia 5 czerwca 1931 r.

(OL. 2735/8) o zmianie wzoru rozporządzenia porządkowego o zakazie strzelaniny w czasie świąt Wielkiej Nocy.

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Przy okólniku Nr. 67 z r. 1929 (Zbiór Zarz. M. S. Wewn. str. 1193 poz. 5) rozesłany został wzór rozporządzenia porządkowego o zakazie strzelaniny w czasie świąt Wielkiej Nocy.

Wobec tego, że w wymienionym wzorze zauważono szereg nieścisłości, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych podaje do wiadomości i stosowania nowy wzór omawianego rozporządzenia, uchylając tem samem brzmienie załącznika do okólnika Nr. 67 z r. 1929 (Zbiór Zarz. M. S. Wewn. str. 1193 poz. 5).

Wzór

ROZPORZĄDZENIE PORZĄDKOWE
Wojewody ....
z dnia .... 193 ..... r.
o zakazie strzelaniny w czasie świąt Wielkiej Nocy.

Na podstawie art. 108 p. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 stycznia 1928 r. o organizacji i zakresie działania władz administracji ogólnej (Dz. U. R. P. Nr. 11, poz. 86) oraz za zgodą Wydziału Wojewódzkiego, zarządzam co następuje:

§ 1.

Zabrania się strzelaniny świątecznej zarówno z broni palnej, jak i zapomocą straszaków, petard oraz żabek, przyrządzonych z kali chloricum lub innych materjałów wybuchowych.

§ 2.

Zabrania się składom aptecznym (drogerjom) i innym sklepom sprzedaży chloranu potasowego (kali chloricum — Sól Bertholeta) i wszelkich substancyj, posiadających własności wybuchowe.

Postanowienie powyższe nie dotyczy sprzedaży tych substancyj osobom uprawnionym do ich nabywania na podstawie właściwych przepisów.

Z aptek chloran potasowy i substancje, posiadające wyżej wymienione własności mogą być wydawane jedynie za receptami lekarzy.

§ 3,

Przekroczenie niniejszego rozporządzenia podlega w drodze administracyjnej karze grzywny do zł. 500 lub karze aresztu do 14 dni, albo obu tym karom łącznie, o ile dane wykroczenie nie pociągnie za sobą ostrzejszych skutków, przewidzianych przez inne ustawy. Odpowiedzialność za naruszenie przepisu § 1 przez niepełnoletnich lub niewłasnowolnych ciąży również na rodzicach oraz osobach sprawujących opiekę.

§ 4.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i obowiązuje do dnia ....

Wojewoda

154.

Okólnik Nr. 95

z dnia 6 czerwca 1931 r.

(OL. 4397/1) w sprawie wnoszenia projektów ustaw do Sejmu.

Do

P. P. Dyrektorów Departamentów I—V, P. P. Naczelników Wydziałów i wszystkich Urzędników Min. Spraw Wewnętrznych.

Na podstawie okólnika Nr. 32 P. Prezesa Rady Ministrów z dn. 18.V.1931 r. Nr. 3781/II-Og. w sprawie wnoszenia projektów ustaw do Sejmu, zarządzam uzupełnienie „Regulaminu Mini-

sterstwa Spraw Wewnętrznych" przez dodanie po § 126 na str. 39 nowego § 126-a w następującem brzmieniu:

Wnoszenie projektów ustaw do Sejmu.

„§ *126-a.* Projekty ustaw—po uchwaleniu ich przez Radę Ministrów—wnosi Minister Spraw Wewnętrznych do Sejmu przy piśmie, skierowanem do Marszałka Sejmu. 2 a).

Do pisma przesyłającego projekt, winien być dołączony projekt ustawy w 4 egzemplarzach i uzasadnienie projektu również w 4 egzemplarzach.

Przesłanie projektu ustawy do Sejmu może nastąpić dopiero po powiadomieniu Ministerstwa przez Biuro Prawne Prezesa Rady Ministrów o wyrażonej przez P. Prezesa Rady Ministrów zgodzie na wniesienie danego projektu do Sejmu".

Na tej samej str. (39) w przypiskach u dołu należy wstawić uwagę następującej treści:

2 a) Wzór pisma podano w załączniku Nr. 10a do niniejszego regulaminu.

Na stronie 80 „Regulaminu" należy po załączniku Nr. 10 wstawić co następuje:

Załącznik Nr. 10a do § 126-a Regulaminu.

Minister
Spraw Wewnętrznych
L. ....
Projekt ....

Warszawa, dnia................

Do

Pana Marszałka Sejmu Rzeczypospolitej w Warszawie.

Na podstawie uchwały Rady Ministrów z dnia (data)................................mam zaszczyt przesłać Panu Marszałkowi projekt ustawy (tytuł projektu).......................... z prośbą o przedstawienie go Sejmowi.

Minister Spraw Wewnętrznych

Uwaga: Należy załączyć 4 egzempl. projektu z 4 egzempl. uzasadnienia.

Powyższe zmiany zechcą Panowie wprowadzić do posiadanych egzemplarzy Regulaminu.

155.

Okólnik Nr. 96

z dnia 8 czerwca 1931 r.

(Wojsk. 897/2) o absolwentach i uczniach korpusu kadetów — stawiennictwo przed kom. pob.

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Nawiązując do okólnika Min. Spr. Wewn. Nr. 227 z dn. 20.XII.1930 r. Nr. Wojsk. 1939/1 (Zb. Zarz. M. S. Wewn. str. 1752) przesyła się do wiadomości i stosowania odpis rozkazu M. S. Wojsk. Nr. 2902/Pob. Org. z dn. 30 maja r. b. w sprawie stawiennictwa przed komisją poborową absolwentów i uczniów korpusu kadetów. Rozkaz ten został uzgodniony z Min. Spr. Wewn.

MINISTERSTWO
SPRAW WOJSKOWYCH
Biuro Uzupełnień
Warszawa, dnia 30.V.31 r.

Wobec zatwierdzenia w krótkim czasie przez Pana Ministra Spraw Wojskowych nowego statutu korpusu kadetów i zezwolenia na zaprzysiężenie tych absolwentów korpusu kadetów, którzy poświęcają się zawodowej służbie wojskowej, t. j. przechodzą bezpośrednio do jednej ze szkół podchorążych broni, — wyjaśniam w sprawie stawiennictwa absolwentów korpusu kadetów przed komisją poborową, co następuje:

1) Absolwenci korpusu kadetów, którzy poświęcają się zawodowej służbie wojskowej, t. j. przechodzą bezpośrednio po ukończeniu korpusu do jednej ze szkół podchorążych broni, mają być w drodze delegaci poddawani przeglądowi przez komisję poborową w miejscu postoju korpusu kadetów.

Składanie podań o przegląd w drodze delegacji, przewidziane w § 137 rozp. wykon. do ustawy o powsz. obow. wojsk. (Dz. Rozk. 23/30), nie jest od tych absolwentów k. k. wymagane.

Natomiast komendant korpusu kadetów powinien co najmniej na miesiąc przed zakończeniem roku szkolnego przedstawić dowódcy O. K. imienny wykaz absolwentów, zgłaszających chęć poświęcenia się zawodowej służbie wojskowej, z podaniem: nazwiska, imienia, daty i roku oraz miejsca urodzenia, imion rodziców, miejsca ostatniego zamieszkania (gmina, powiat, województwo), nazwy gminy przez którą absolwent wpisany został do rejestru względnie do spisów poborowych oraz miejsca na uwagi. Do tego wykazu komendant korpusu kadetów załącza metryki urodzenia absolwentów i zaświadczenia o dokonanej rejestracji względnie poświadczenia o zgłoszeniu się do spisu poborowych, wydane im przez właściwe urzędy gminne.

2) Na podstawie tych danych dowódca O. K.:

a) zwróci się do właściwego wojewody o zwołanie w odpowiednim terminie komisji poborowej w miejscu postoju korpusu kadetów oraz o zażądanie z właściwych starostw wyciągów z list poborowych dla tych absolwentów, którzy ewentualnie osiągnęli wiek poborowy (21 lat) w myśl § 143 rozp. wykon. do ustawy o powsz. obow. wojsk.;

b) wyznaczy do komisji poborowej wojskowego członka, lekarza wojskowego i dwóch pisarzy, jako wojskowy personel pomocniczy;

c) prześle wykaz imienny wraz z metrykami i zaświadczeniami do powiatowego komendanta uzupełnień, właściwego dla miejsca postoju korpusu kadetów.

Powiatowy komendant uzupełnień przeprowadzi czynności ewidencyjne na zasadach, podanych w przepisach „Ew.-1/30“, część II, § 125, a w stosunku do tych absolwentów, którzy osiągnęli wiek poborowy — w myśl § 144 wymienionego wyżej rozporządzenia wykonawczego

Badanie absolwentów korpusu kadetów ma być przeprowadzone na ogólnych zasadach, t. j. będących w wieku przedpoborowym — jak ochotników, zaś będących w wieku poborowym — jak poborowych.

W związku z tem przedstawiciele władz admin. ogólnej, zasiadający we wspomnianych kom. pob. prowadzą podczas badania absolwentów w wieku przedpoborowym jedynie protokół komisji i karty indywidualne, a podczas badania absolwentów w wieku poborowym ponadto jeszcze wyciągi z list poborowych, o których mowa w § 143 rozp. wykon.

Absolwenci korpusu kadetów w wieku przedpoborowym, zakwalifikowani jako zdolni do czynnej służby wojskowej, mają być przez właściwych powiatowych komendantów uzupełnień umieszczeni w wykazach ochotników, przewidzianych w § 350 rozp. wykon., prowadzenie zaś ewidencji absolwentów, którzy są w wieku poborowym normują §§ 143—145 rozp. wykon.

Absolwenci korpusu kadetów, którzy przez komisję poborową uznani będą za niezdolnych do czynnej służby wojskowej, o ile są w wieku przedpoborowym, obowiązani będą stawić się do kom. pob. na ogólnych zasadach ze swym rocznikiem poborowym w miejscu stałego zamieszkania; w stosunku do tych absolwentów, którzy są w wieku poborowym, decyzja komisji poborowej delegowanej normuje ich stosunek do służby wojskowej na ogólnych zasadach.

3) Absolwenci korpusu kadetów, którzy nie poświęcają się zawodowej służbie wojskowej, obowiązani są stawić się do poboru na ogólnych zasadach w miejscu stałego zamieszkania.

4) Uczniowie korpusu kadetów, którzy osiągnęli wiek poborowy (21 lat) i są nadal tymi uczniami, mają być przedstawiani do poboru w drodze delegacji w miejscu postoju korpusu kadetów na analogicznych zasadach, podanych dla absolwentów w pkt. 1 i 2 niniejszego wyjaśnienia.

5) W związku z powyższem unieważniam rozkaz M. S. Wojsk. Biuro Uzup. L. 2275/31 Pob. Org. z dnia 6 maja r. b.

Szef Biura Uzupełnień

w/z. *(—) Smykal*
Płk. dypl.

156.

Okólnik Nr. 97.

z dnia 9 czerwca 1931 r.

(SS. 3269/9) w sprawie 15%-go dodatku miesięcznego.

Do

P. P. Wojewodów (z wyjątkiem P. Wojewody śląskiego).

Uzupełniając swój okólnik z dn. 21 kwietnia 1931 r. Nr. 71, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych wyjaśnia, co następuje:

15%-wy dodatek miesięczny był wypłacany pracownikom komunalnym, bądź na podstawie odnośnych uchwał organów stanowiących, bądź też na podstawie uchwały organów zarządzających, które zastosowały względem pracowników komunalnych przez analogję przepisy odnoszące się do funkcjonarjuszów państwowych i na tej zasadzie w budżetach związków komunalnych były przewidziane odpowiednie na ten cel kredyty.

W pierwszym wypadku należy polecić organom stanowiącym powzięcie uchwał o zaprzestaniu wypłacania dodatku tego, w drugim — zaś uchwały takie są zbyteczne.

Jednocześnie Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zaznacza, że gdyby niektóre związki komunalne wniosły przeciwko zarządzeniu P. P. Wojewodów o zaprzestaniu wypłacania 15%-go dodatku odwołania względnie skargi do Najwyższego Trybunału Administracyjnego, to zechcą P. P. Wojewodowie wydać skarżącym związkom komunalnym uzupełniające zarządzenia, polecające natychmiastowe wykonanie zarządzenia poprzedniego. Uzupełniające zarządzenie będzie się opierało na art. 87 pkt. 4 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 22 marca 1928 r. o postępowaniu administracyjnem (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 341), natychmiastowe wykonanie bowiem omawianego polecenia wskazane jest w interesie publicznym.

157.

Okólnik Nr. 98

z dnia 9 czerwca 1931 r.

(OJ 375) w sprawie przyjmowania urzędników przeniesionych z innych działów służby państwowej.

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

W związku z okólnikiem Nr. 293 z dnia 30.XII. 1929 r. (Zb. Zarz. M. S. Wewn. str. 1240, poz. 4) ustalam następujący porządek ***przyjmo-***

wania do administracji spraw wewnętrznych osób, przechodzących z innych działów służby państwowej.

1. Przyjęcie do administracji spraw wewnętrznych osoby, pozostającej na służbie w innym dziale służby państwowej, następuje w stosunku do kandydatów na wszystkie stanowiska I-ej kat. oraz do kandydatów bez względu na ich kategorję, jeżeli mają otrzymać VII st. sł.— jedynie za zgodą Ministra Spraw Wewnętrznych, w stosunku zaś do kandydatów II-ej i III-ej kat., jeżeli mają otrzymać VIII lub niższy st. sł. — na skutek decyzji właściwego wojewody.

2. Kandydaci II-ej i III-ej kat., mający otrzymać VIII lub niższy st. sł., mogą być przyjęci do administracji spraw wewnętrznych bezpośrednio ze służby, którą pełnili dotychczas, o ile służba ta unormowana jest temi samemi przepisami o państwowej służbie cywilnej. Wojewoda, który ich przyjmuje obowiązany jest:

a) Zażądać od kandydata dowodu, iż jego dotychczasowa władza przełożona zgadza się na przejście kandydata do administracji spraw wewnętrznych;

b) Sprawdzić kwalifikacje kandydata, posiadany przezeń cenzus wykształcenia, opinje jego dotychczasowych władz przełożonych;

c) Skompletować akta osobowe kandydata, stosownie do wymagań istniejących w administracji spraw wewnętrznych.

Jeżeli wojewoda uzna za stosowne poprzedzić przyjęcie kandydata wyszkoleniem zapoznawczem w odpowiednim dziale administracji spraw wewnętrznych, określi według własnego uznania przebieg takiego wyszkolenia i czas jego trwania.

3. Kandydaci II-ej i III-ej kat., mający otrzymać po przyjęciu VII st. sł., mogą być przyjmowani *tylko w drodze wyjątku*, aby nie zamykać drogi urzędnikom Ministerstwa Spraw Wewnętrznych do ewent. awansu. Ewentualne wnioski, dotyczące przyjęcia takich kandydatów, powinien właściwy wojewoda nadesłać do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych do decyzji, należycie je motywując i uzupełniając danemi jak w punkcie 2-im.

4. Wszyscy kandydaci na stanowiska I-ej kat. bez wyjątku, mogą być przyjmowani *tylko za zgodą* Ministerstwa Spraw Wewnętrznych. Ewentualne, należycie umotywowane wnioski o przyjęcie takich kandydatów winni P. P. Wojewodowie kierować do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, załączając do nich:

a) Podanie kandydata;

b) Dowód, że jego dotychczasowa władza przełożona nie stawia przeszkód do przejścia kandydata do administracji spraw wewnętrznych;

c) Wypełnione przez kandydata „oświadczenie“ (jak wzór dla praktykantów I-ej kat.);

d) Skompletowane akta kandydata wraz z opinjami dotychczasowych władz przełożonych, względnie wyciągi z tych akt, poświadczone przez właściwe władze.

5. *Każdy* kandydat na stanowiska I-ej kat. musi przejść wyszkolenie zapoznawcze. Wyszkolenie to trwa nie mniej niż 5 miesięcy. O ile kandydat nie korzysta z płatnego urlopu, udzielonego przez władzę, której dotychczas podlegał, względnie o ile nie pozostaje w stanie nieczynnym — pobierając uposażenie ze Skarbu Państwa, to może otrzymać na czas trwania wyszkolenia uposażenie X st. sł. na etacie Centrali Ministerstwa Spraw Wewnętrznych. Przebieg szkolenia oraz następującego po nim kollokwjum ustala okólnik Nr. 293 z roku 1929. Przyjęcie kandydata do administracji spraw wewnętrznych uzależnione jest od wyniku szkolenia zapoznawczego.

158.

Okólnik Nr. 99

z dnia 11 czerwca 1931 r.

(Wojsk. 619/6) w sprawie stosunku do służby wojskowej b. obywateli b. imperjum rosyjskiego.

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

W związku z postanowieniem art. 8 ustawy o powszechnym obowiązku wojskowym zaszła wątpliwość co do stosunku do służby wojskowej b. obywateli b. imperjum rosyjskiego, zamieszkujących w Polsce.

Wyjaśniając tę wątpliwość, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministerstwem Spraw Zagranicznych i Ministerstwem Spraw Wojskowych komunikuje, że w myśl art. I rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o cudzoziemcach z dnia 13.VIII.26 r. (Dz. U. R. P. Nr. 83, p. 465), za cudzoziemca uważany jest każdy, kto nie posiada obywatelstwa polskiego.

Zacytowane rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej nałożyło na cudzoziemców między inneml obowiązek posiadania zezwoleń na pobyt i przejazd (art. 3), obowiązek rejestrowania się (art. 8) i obowiązek posiadania dowodu osobistego (art. 9).

Ponieważ jednak dotychczas nie zostało wydane rozporządzenie wykonawcze do art. 9, a rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych o ruchu cudzoziemców (Dz. U. R. P. z 1929 r. Nr. 76, poz. 575) rozwinęło między innemi postanowienia zawarte w art. 3 i 8, należy dojść do wniosku, że nie powinni być ujęci w ewidencję wojskową i powinni być z niej skreśleni, jako niepodlegający powszechnemu obowiązkowi wojskowemu ci z pośród b. obywateli b. imperjum rosyjskiego, którzy dopełnili obowiązku rejestracji cudzoziemców i bez względu na rodzaj posiadanego dowodu osobistego przedsta-

wią „poświadczenia o rejestracji" lub „karty pobytu czasowego", lub też którzy wykażą się jednem z zezwoleń na pobyt, ustalonych w rozporządzeniu Ministra Spraw Wewnętrznych o ruchu cudzoziemców (Dz. U. R. P. z 1929 r. Nr. 5 poz. 49 oraz Dz. U. R. P. z 1929 Nr. 76, poz. 575), a mianowicie wykażą się posiadaniem:

1) „karty pobytu czasowego",
2) „wizy pobytowej terminowej",
3) „wizy uzupełniającej do odwołania",
4) „wizy przejazdowej",
5) „karty osiedlenia" (narazie jeszcze nie wystawianej),
6) „administracyjnej wizy pobytowej",
7) „pozwoleniem powiatowej władzy administracji ogólnej na odroczenie terminu wyjazdu (wzór tego pozwolenia nie mającego specjalnej nazwy, podany jest w Dz. U. R. P. Nr. 76, poz. 575 str. 1141 z roku 1929 jako załącznik Nr. 3)".

W stosunku do osób b. obywateli b. imperjum rosyjskiego, które powołane już zostały lub wcielone do czynnej służby w wojsku, a co do których stwierdzone zostanie w sposób określony w poprzednim ustępie, że są cudzoziemcami, wyda stosowne zarządzenie Ministerstwo Spraw Wojskowych.

159.

Okólnik Nr. 100.

z dnia 11 czerwca 1931 r.

(OB. 4958) o prowadzeniu ksiąg płac i sporządzaniu list płatniczych.

Do

P. P. Wojewodów, Komisarza Rządu m. st. Warszawy i Naczelnika Urzędu Spraw Mniejszości w Katowicach.

Podczas przeprowadzania inspekcyj Oddziałów budżetowo-gospodarczych stwierdzono, że nie wszystkie urzędy wojewódzkie stosują się do przepisów okólnika Nr. 71 z dnia 5 kwietnia 1927 r. (Zb. Zarz. M. S. Wewn. str. 1293, poz. 13), dotyczącego uproszczenia sposobu prowadzenia ksiąg płac (kart likwidacyjnych) oraz sporządzania list płatniczych. W szczególności w księgach płac (kartach likwidacyjnych) kolumny od 10 do 25 wypełniane są za każdy miesiąc bez względu na to, czy w stosunku do poprzedniego miesiąca zaszły zmiany w wysokości uposażenia względnie potrąceń; również w listach płatniczych wypełniane są zbędnie kolumny: „grupa uposażenia", „szczebel", „ilość osób na utrzymaniu", „ilość punktów" oraz kolumny, obejmujące części składowe uposażenia.

Wypełnianie wyżej wymienionych szczegółów jest zupełnie zbędne i obciąża nieproduktywną pracą personel, który mógłby ewentualnie być wyzyskany w innym kierunku.

Nadto prowadzone są w niektórych urzędach wojewódzkich księgi pomocnicze, nieprzewidziane przepisami rachunkowo-kasowemi, a mianowicie:

a) *Ewidencja osobowa*, zawierająca dane osobowe każdego z urzędników, stanowiąca podstawę wymiaru uposażenia.

Wszystkie te dane powtarzają się w księdze płac. Poza tem ewidencja ta zawiera podział urzędników na poszczególne grupy, wskazujące, na jakiej liście płacy należy danego urzędnika zamieścić.

Księgę tę należy uważać za zupełnie zbędną:

b) Księga zadłużeń, w której prowadzi się ewidencję zadłużeń każdego urzędnika z tytułu zaliczek na uposażenia. Dane te zawiera również księga płac, wobec czego w księdze zadłużeń należy prowadzić tylko konta tych funkcjonarjuszów, którzy przed spłaceniem zaliczek na uposażenie przeszli do innych urzędów lub wogóle opuścili służbę państwową;

c) Ewidencja imienna urzędników ubezpieczonych w Zakładzie Ubezpieczeń Pracowników Umysłowych, w której każdy ubezpieczony posiada swoje konto. Księga ta jest również zbędna, gdyż wszystkie dane, stanowiące podstawę do potrąceń na rzecz Z. U. P. U. powinna obejmować księga płac.

Ponadto w niektórych urzędach wojewódzkich w razie zmiany miejsca służbowego funkcjonarjusza (w obrębie województwa) zamykane jest jego konto w księdze i równocześnie otwierane nowe konto w innej księdze płac, przeznaczonej dla danego miejsca służbowego. Sposób ten jest wysoce niepraktyczny, jako pociągający za sobą zbędną pracę ciągłego zamykania i otwierania kont.

Najlepszem wyjściem byłoby jedynie prowadzenie kart likwidacyjnych zamiast ksiąg płac, gdyż umożliwia ono dowolne przegrupowanie według potrzeby. W przypadkach jednak, gdy prowadzone są księgi płac, wystarczy założenie spisu imiennego urzędników według miejsca służbowego z podaniem jedynie str. księgi płac; w razie zmiany następowałoby jedynie wykreślenie nazwiska z jednej i wpisanie do innej ewidencji.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych prosi o wydanie zarządzeń w celu ewent. usunięcia wymienionych braków.

160.

Okólnik Nr. 101

z dnia 12 czerwcaa 1931 r.

(SF. 4508/4) w sprawie ulg dla rolnictwa w uiszczeniu zaległych podatków komunalnych.

Do

P. P. Wojewodów (z wyjątkiem P. Wojewody śląskiego).

W związku z niepomyślną sytuacją gospodarczą, przeżywaną przez właścicieli posiadłości

rolnych, Pan Minister Skarbu wydał okólnikiem z dn. 20.IV b. r. Ł. D. V 7461/1/31 zarządzenie o odroczeniu płatności i rozłożeniu na raty *zaległości* w państwowym podatku gruntowym, wskutek czego—w myśl art. 51 ustawy o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych—ulegną takiemuż odroczeniu i rozłożeniu na raty pobierane łącznie z tym podatkiem dodatki komunalne.

Jeśli chodzi o zaległości w samoistnych daninach komunalnych, obciążających rolnictwo, to uważam za konieczne zastosowanie do nich następujących ulg:

Spłata zaległości w opłatach drogowych i w podatku inwestycyjnym, o ile one obciążają rolników, zostanie odroczona do jesieni r. b.; z zaległości tych ściągniętych zostanie w październiku i listopadzie r. b. tylko najwyżej 25%, zaś następne 25% tych zaległości ściągane będą w styczniu i lutym 1932 r. Termin i sposób uiszczenia pozostałych 50% tych zaległości określony zostanie z początkiem r. 1932 — w zależności od stanu kryzysu gospodarczego oraz sytuacji rolnictwa.

Za zaległe uważa się te należności, których termin płatności przypadał przed dniem 1 kwietnia b. r.

Powyższe zasady powinny być stosowane również do zaległości w gminnym podatku wyrównawczym na obszarze województw centralnych i wschodnich, przyczem za zaległości w tym podatku — z uwagi na postanowienia art. 8 ustawy z dn. 20.III 1931 r. o samoistnym podatku wyrównawczym dla gmin wiejskich (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 172), która weszła w życie w dniu 1 kwietnia b. r. — uważać należy sumy podatku, których termin płatności przypadał przed dniem 1 kwietnia 1930 r. Sposób poboru podatku wyrównawczego za rok 1930/31 określony zostanie w rozporządzeniu wykonawczem; według projektu tego rozporządzenia podatek ten (o ile nie został faktycznie uiszczony w roku ubiegłym) pobrany być może w roku bieżącym (1931/32) w dwóch ratach półrocznych, łącznie z ratami tego podatku za rok 1931/32 albo — na prośbę płatnika—w czterech ratach kwartalnych. Poza tem gminy mogą stosować dalsze ulgi w spłaceniu podatku wyrównawczego z r. 1930/31.

Niezależnie od tego związki komunalne przy ściąganiu zaległości w podatkach samoistnych, obciążających rolnictwo, mogą — w miarę swych możności finansowych i uznania zdolności płatniczej opodatkowanych — stosować wogóle dalej idące ulgi, aniżeli wyżej określone.

Ulgi takie mogą zresztą związki komunalne stosować również i w odniesieniu do bieżących należności z tytułu samoistnych podatków, obciążających rolnictwo, które to należności w zasadzie płatne są w pełni w normalnych terminach.

W myśl powyższego zechcą P. P. Wojewodowie wydać dalsze zarządzenia, w szczególności zalecić związkom komunalnym na podległym im obszarze, aby—w interesie rolnictwa, a więc i we własnym, dobrze zrozumianym, interesie — zastosowały w pełni ulgi, o których wyżej mowa.

161.

Okólnik Nr. 102

z dnia 12 czerwca 1931 r.

(Nr. SS. 714/23) w sprawie doręczania oraz kosztów doręczania wezwań i innych pism urzędowych władz wojskowych oraz urzędów, komisyj i innych organów ziemskich, podległych Ministrowi Reform Rolnych za pośrednictwem urzędów gminnych i magistratów.

Do

Pana Wojewody (wszystkich)

Doszło do wiadomości Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, że niektóre urzędy gminne i magistraty, powołując się na rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dn. 18 listopada 1930 r. o ustaleniu wysokości kosztów doręczania przez urzędy gminne i magistraty wezwań i innych pism urzędowych w postępowaniu administracyjnem (Dz. U. R. P. Nr. 92, poz. 719), żądają od władz wojskowych, jako też od urzędów, komisyj i innych organów ziemskich, podległych Ministrowi Reform Rolnych, zwrotu kosztów doręczania wezwań i innych pism urzędowych tychże władz, urzędów i organów.

Wobec tego Ministerstwo Spraw Wewnętrznych wyjaśnia, że wyżej wymienione rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych, wydane w porozumieniu z innymi Ministrami, a bez porozumienia z Ministrem Spraw Wojskowych i Ministrem Reform Rolnych, nie ma zastosowania do doręczeń wezwań i innych pism urzędowych w postępowaniu przed władzami wojskowemi, jako też przed urzędami, komisjami i innemi organami ziemskiemi, podległemi Ministrowi Reform Rolnych. Jest to oczywistą konsekwencją prawną wyjęcia postępowania przed władzami wojskowemi oraz postępowania przed urzędami, komisjami i innemi organami ziemskiemi z pod mocy obowiązującej rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 22.III 1928 r. o postępowaniu administracyjnem (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 341) w myśl art. 112 p. a) i art. 115 tego rozporządzenia, skoro rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 18 listopada 1930 r. jest przepisem wykonawczym do rzeczonego rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o postępowaniu administracyjnem, mianowicie do art. 23 i 105 tego rozporządzenia.

W sprawie obowiązku doręczania przez urzędy gminne i magistraty wezwań i innych pism urzędowych władz wojskowych oraz orga-

nów ziemskich. podległych Ministrowi Reform Rolnych, jako też w sprawie kosztów tego doręczania obowiązują osobne przepisy, regulujące postępowanie przed temi władzami i organami, a w szczególności sprawę doręczania wezwań i innych pism urzędowych tych władz i organów za pośrednictwem urzędów gminnych i magistratów, które to przepisy ani rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej o postępowaniu administracyjnem ani też rozporządzeniem Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 18 listopada 1930 r. nie zostały naruszone.

W myśl powyższego należy urzędom gminnym i magistratom udzielić należytego pouczenia.

162.

Okólnik Nr. 103

z dnia 15 czerwca 1931 r.

(Wojsk. 989/1) w sprawie terminowego wnoszenia podań o odroczenie służby wojskowej.

Do

P.P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Z ilości podań o odroczenie służby wojskowej z tytułu jedynego żywicielstwa wnoszonych po terminie określonym w art. 64 ustawy o powsz. obow. wojsk. i — podań o przywrócenie terminu ubiegania się o odroczenie służby wojskowej wynika, że ludność nie jest w sposób dostateczny poinformowana o terminach obowiązujących — w myśl powołanego wyżej artykułu.

Celem zmniejszenia wypadków spóźniania podań w powyższej sprawie, co jest nieodzownym warunkiem terminowego załatwiania wszystkich z danego roku spraw o odroczenie służby wojskowej (pismo okólne z dn. 30.I.31 r. Nr. Wojsk. 156/1), należy wyzyskać każdą sposobność dla informowania zainteresowanych o obowiązujących w tych sprawach terminach i komunikować im, że w razie uchybienia terminu bez usprawiedliwionych przyczyn, podania ich będą pozostawione bez rozpatrzenia i że tłomaczenie opóźnienia nieznajomością przepisów nie będzie brane pod uwagę.

Niezależnie zatem od pouczenia podanego w obwieszczeniach o poborze rekruta zgodnie z załącznikiem Nr. 1 do pisma okólnego z dn. 9.IV.31 r. Nr. Wojsk. 539/2, biorąc pod uwagę naogół niski poziom intelektualny poborowych, powinni oni być informowani ustnie.

Najlepszą sposobnością do informowania poborowych pod tym względem jest pobór główny. Podczas poboru w stosownej chwili (na komisji poborowej lub po ukończeniu prac komisji w danym dniu) przewodniczący kom pob. powinni ustnie pouczać poborowych zakwalifikowanych do kat. „A“ o postanowieniach art. 64 ustawy o powsz. obow. wojsk. i o konsekwencjach spóźniania podań, drogą odczytania przygotowanej na stałe treści pouczenia w myśl niniejszego okólnika.

Okólnik niniejszy, który ma związek z pismem okólnem z dnia 9.IV.31 Nr. Wojsk. 539/2 i pośrednio z okólnikiem Nr. 206 z dn. 22.XI.30 r. Nr. AA. 2310 (Zb. Zarz. str. 1224 poz. 15) należy podać do wiadomości przewodniczących komisyj poborowych z poleceniem zastosowania się.

VIII.
Nowe książki i czasopisma.

B. Interesujące administrację spraw wewnętrznych.

163.

„Przepisy dyscyplinarne dla funkcjonarjuszów państwowych“ wyd. Ministerstwa Poczt i Telegrafów.

Ukazał się w sprzedaży 22 tom wydawnictwa Ministerstwa Poczt i Telegrafów, zawierający zbiór przepisów dyscyplinarnych dla funkcjonarjuszów państwowych.

W książce tej zostały zebrane wszystkie przepisy zasadnicze (wraz z interpretacją) wydane do chwili obecnej, a ponadto podane zostały przy odpowiednich artykułach wyciągi z tych artykułów kodeksu postępowania karnego, które mają zastosowanie do postępowania dyscyplinarnego.

Książka ta może być pożyteczną dla urzędników administracji spraw wewnętrznych przy załatwianiu spraw dyscyplinarnych.

Książkę można nabywać w Ministerstwie Poczt i Telegrafów oraz w większych urzędach pocztowych. Cena książki wynosi zł. 2.50.

Drukarnia Policyjna, Warszawa, Długa 38.